

11-02-2018 প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“অব্যক্ত মহাবাক্য”

ৰিভাইজ: 30-04-1983 মধুবন

“পৰমপূজ্য হোৱাৰ আধাৰ”

সকলোৱে মধুবন মহাৰীত মেলো মনাবৰ কাৰণে সকলো দিশৰ পৰা আহি গৈছাহঁক। এই মহান তীৰ্থৰ মেলাৰ স্মৃতিস্বৰূপে এতিয়াও তীৰ্থস্থানত মেলা লগাই থকা হয়। এই সময়ৰ প্ৰতিটো শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰে স্মৃতি হিচাপে চৰিত্ৰ ৰূপত, গীতৰ ৰূপত এতিয়াও দেখি আৰু শুনি আছে। চৈতন্য শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলে নিজৰ চিত্ৰ আৰু চৰিত্ৰ দেখিছাও আৰু শুনিছাও। এনেকুৱা সময়ত বুদ্ধিত কি শ্ৰেষ্ঠ সংকল্প চলে? বুজি পাইছা নহয় আমি়েই আছিলো, আমি়েই এতিয়াও হয় আৰু কল্প কল্প আমি়েই পুনৰায় হ'ম। এই “পুনৰায়” শব্দৰ স্মৃতি আৰু জ্ঞান অন্য কোনো আত্মাৰে, মহান আত্মাৰ, ধৰ্মাত্মাৰ বা ধৰ্মপিতাৰো নাথাকে। কিন্তু তোমালোক সকলো ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ স্মৃতি ইমান স্পষ্ট বা স্পষ্ট জ্ঞান আছে যে ৫০০০ বৰ্ষৰ কথা যেন কালিৰ নিচিনা। কালি আছিলো আজি হৈ আছে পুনৰ কালিলৈ হ'ম। গতিকে আজি আৰু কালি এই দুটা শব্দৰ মাজত ৫০০০ বৰ্ষৰ ইতিহাস সোমাই আছে, ইমান সহজ আৰু স্পষ্ট অনুভৱ কৰা! কোনোৱা হ'ব নে আমি়েই আছিলো আমি়েই হ'ম! জড় চিত্ৰত নিজৰ চৈতন্য শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়? নে ভাবা এই সকলোতো মহাৰথীৰ চিত্ৰ হয়, নে তোমালোকৰো বুলি ভাবা? ভাৰতত ৩৩ কোটি দেৱতাক নমস্কাৰ কৰে অৰ্থাৎ তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ হ'বলগীয়া দেৱতাৰ বংশৰো বংশ একাদিক্ৰমে, তাৰো বংশ, সকলোৰে পূজন নতুবা গায়নতো কৰেই। গতিকে ভাবা যিসকল স্বয়ং পূৰ্বজ তেওঁলোকৰ নাম কিমান শ্ৰেষ্ঠ হ'ব! আৰু পূৰ্বজৰ পূজনো কিমান শ্ৰেষ্ঠ হ'ব। ৯ লাখৰো গায়ন আছে তাৰ আগত ১৬ হাজাৰৰ আগত ১০৮ৰ আগত ৮ৰ। তাৰে আগত যুগল দানাৰ ক্ৰমিক নম্বৰ অনুযায়ী হ'ব নহয়। গায়নতো সকলোৰে আছে কিয়নো ভাগ্যবিধাতা বাবাৰ সন্তান হোৱা, এই ভাগ্যৰ কাৰণে এওঁলোকৰ গায়ন আৰু পূজন দুইটাই হয় কিন্তু পূজনত দুই প্ৰকাৰৰ পূজন হয়। প্ৰথমটি প্ৰেমেৰে বিধিপূৰ্বক পূজন আৰু দ্বিতীয়তো কেৱল নিয়মপূৰ্বক পূজন, দুইটাতে অন্তৰ নিশ্চয় আছে। গতিকে নিজকে প্ৰশ্ন কৰা মই কোনটো বিধৰ পূজ্য আত্মা হওঁ। প্ৰথমতেও শুনাইছিলো যে কোনো ভক্তই দেবতা যাতে নাৰাজ নহয় সেই ভয়ত পূজা কৰে আৰু কোনো কোনো ভক্তই কেৱল দেখাবৰ বাবেহে পূজা কৰে আৰু কিছুমানে ভাৱে ভক্তিৰ নিয়ম বা দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে। অন্তৰৰ পৰা হওক বা নহওক কিন্তু দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে। এনেদৰে দায়িত্ব বুলি ভাবি কৰে। চাৰিপ্ৰকাৰৰ ভক্ত কোনোৱা নহয় কোনোবা প্ৰকাৰে হয়। ইয়াতেও চোৱা দেৱ আত্মা হওঁতা, ব্ৰহ্মকুমাৰ কুমাৰী কওঁতা ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰৰ আছে ন। এক নম্বৰ পূজ্য সদা সহজ স্নেহেৰে আৰু বিধিপূৰ্বক স্মৰণ আৰু সেৱা বা যোগী আত্মা, দিব্যগুণ ধাৰণ কৰোতা আত্মাহৈ চলি আছে। চাৰিওটি বিষয়তে বিধি আৰু সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰা বিধৰ হয়। দ্বিতীয় নম্বৰৰ পূজ্য আত্মা বিধিপূৰ্বক নহয় কিন্তু নিয়ম ভাবি কৰিব, চাৰিওটি বিষয়ে পূৰ কৰিব কিন্তু বিধি সিদ্ধিৰ প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হৈ নকৰিব। কিন্তু নিয়ম বুলি ভাবি চলিবই লাগিব কৰিবই লাগিব, এই লক্ষ্যৰে যিমানে নিয়ম সিমানে ফল প্ৰাপ্ত কৰি আগবাঢ়ি গৈ আছে। তেওঁলোক অন্তৰৰ পৰা স্নেহী স্বতঃ আৰু সহজ হয় আৰু নিয়মপূৰ্বক বিলাকৰ কেতিয়াবা সহজ কেতিয়াবা সহজ কেতিয়াবা টান অনুভৱ হয়। কেতিয়াবা কষ্ট কৰিব লগা হয় আৰু কেতিয়াবা মৰমৰ অনুভূতি হয়। নম্বৰ এক সকলে মৰমত লীন থাকে, দুই নম্বৰ সকলে মৰমত থাকে। তিনি নম্বৰ সকলে প্ৰায় সময় চাৰিও বিষয়তে অন্তৰেৰে নহয় কিন্তু দেখুৱাবৰ বাবেহে কৰে। স্মৃতিতো থাকিব নামিগ্ৰামী হোৱাৰ ভাবত। এনেদৰে দেখুৱাবৰ বাবে সেৱাও বহুত কৰিব। যেনেকুৱা সময় তেনেকুৱা অল্প কালৰ ৰূপো ধাৰণ কৰি লব কিন্তু মগজুৰে চতুৰ আৰু অন্তৰ খালী। চাৰি নম্বৰ-কেৱল ভয়ৰ বাবে কোনোবাই কিবাটো নকয় যে এওঁটো হয়েই লাষ্ট নম্বৰৰ বা আগলৈ যাব নোৱাৰে, এনেদৰে যাতে কোনোৱে নেদেখে। ব্ৰাহ্মণটো হ'লেই আৰু শুদ্ৰ জীৱনো এৰিলে। এনেকুৱা নহয় যে দুই তৰফৰ পৰাই এৰি যাওঁক। শুদ্ৰ জীৱনো পচন্দ নহয় আৰু ব্ৰাহ্মণ জীৱনতো বিধিপূৰ্বক চলাৰ ক্ষমতা নাই সেইবাবে বাধ্য হৈ মাজৰ চাকনৈয়াত পৰি ৰয়। এনেদৰে বাধ্যত বা ভয়ৰ বাবে চলি

থাকে। এইদৰে কেতিয়াবা কেতিয়াবা নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ জীৱনক অনুভৱ কৰে সেইবাবে এই জীৱনক এৰিবও নোখোজে। এওঁলোকক কোৱা যাব চাৰি নম্বৰ বিধৰ আত্মা। গতিকে এওঁলোকৰ পূজাও কোনো কোনো সময়ত আৰু ভয়ৰ বাবে, বাধ্যতামূলক ভাবে ভক্ত হৈ কৰিবই লাগিব, এইদৰে চলি থাকে আৰু দেখুওৱা সকলৰ পূজা অন্তৰেৰে নহয় কিন্তু দেখাবৰ বাবেহে হয়, এই ৰীতিত চলি থাকে। গতিকে চাৰিধৰৰ পূজা দেখিছা নহয়। এতিয়া স্বয়ং নিজক যিদৰে বনাবা থিক তেনেদৰে সত্যযুগ ত্ৰেতাৰ ৰাজকীয় পৰিবাৰ বা প্ৰজা সেই নম্বৰ অনুযায়ী হ'ব আৰু দ্বাপৰ কলিযুগতো ভক্ত তেনেদৰেই ভক্তমালা হ'ব। এতিয়া নিজে নিজকে প্ৰশ্ন কৰা মই কোন ! নে চাৰিওটিতে কেতিয়াবা ইয়াত কেতিয়াবা তাত চক্ৰ লগোৱা। তথাপিও ভাগ্যবিধাতাৰ সন্তান হৈছা যেতিয়া পূজ্য অৱশ্যেই হ'ব। নামজ্বলা বিধৰ অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ পূজ্য ১৬ হাজাৰলৈ ক্ৰমিক নম্বৰ অনুযায়ী তৈয়াৰ হৈ যায়। বাকী ৯ লাখ শেষৰ সময়লৈ অৰ্থাৎ কলিযুগৰ শেষলৈ কম পৰিমাণে পূজ্য হৈ যায়। গতিকে বুজি পাইছা গায়নতো সকলোৰে হয়। গায়নযোগ্যৰ আধাৰ হৈছে ভাগ্যবিধাতা বাবাৰ হোৱা আৰু পূজনৰ আধাৰ হৈছে সকলো বিষয়তে পবিত্ৰতা, স্বচ্ছতা, সত্যতা আৰু নিৰ্মলতা। এনেকুৱা সকলৰ ওপৰত বাপদাদাইও স্নেহৰ পুষ্পৰে পূজা কৰে অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ মানে। পৰিবাৰেও শ্ৰেষ্ঠ মানে আৰু বিশ্বইও বাহ বাহৰ ঢোল বজায় পূজা কৰিব আৰু ভক্ত সকলে নিজৰ ইষ্ট দেৱ হিচাপে অন্তৰেৰে আকোৱালি ল'ব। গতিকে এনেকুৱা পূজন যোগ্য হৈছা? য'ত আছেই পৰমপিতা। কেৱল পিতাই নহয় কিন্তু পৰম গতিকে পৰমেই বনাব ন! পূজ্য হোৱাতো ডাঙৰ কথা নহয় কিন্তু পৰমপূজ্য হ'ব লাগে।

বাপদাদাইও সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত হয়। মৰমৰ বাবে কষ্টকো অনুভৱ নকৰাকৈ আহি পাইছা। এতিয়াটো জিৰণী কোঠাত আহি গৈছানে! শৰীৰ মন দুইটিৰ বাবেই জীৰণী নহয় জানো! জিৰণী মানে টোপনি মাৰিব কোৱা নাই। সোণ হোৱাৰ ৰেপ্তত আহিছা। পাৰসপুৰীত আহি গৈছা নহয়। য'ত সংগই পাৰস আত্মাসকলৰ, বায়ুমণ্ডলো সোণ বনোৱাৰ কথায়ে হৈছে দিন-ৰাতি সোনা - বনোৱাৰ। আচ্ছা -

এনেকুৱা পৰমপূজ্য আত্মাসকলক, সদা বিবিধ দ্বাৰা সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোতা, সদা মহান হৈ মহান আত্মা বনাওঁতা, নিজক সদা সহজ আৰু স্বতঃযোগী, নিৰন্তৰ যোগী, স্নেহ সম্পন্ন যোগী, অনুভৱ কৰোতা, এনেকুৱা সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, সকলো দিশৰ আকাৰীৰূপধাৰী সমীপ সন্তানসকলক, এনেকুৱা সাকাৰী আকাৰী সৰ্ব সন্মুখ উপস্থিত হোৱা সন্তানসকলক বাপ দাদাৰ স্মৰণপূৰ্ণ মৰম আৰু নমস্কাৰ।

দিদি-দাদিৰ লগত :- সকলোৱে পৰমপূজ্য হোৱা নহয়। পূজা ভালদৰে হৈ আছে নহয়! বাপদাদাৰতো অনন্য সন্তানসকলৰ ওপৰত গৌৰৱ অনুভৱ হয়। বাবাৰ গৌৰৱ হয় আৰু সন্তানসকল ৰাজযুক্ত। যিসকল ৰাজযুক্ত সেই সন্তান সকলক লৈ বাবাই সদায় গৌৰৱ কৰে। ৰহস্যযুক্ত, যোগযুক্ত, গুণযুক্ত সকলোৰে ভাৰসাম্যতা ৰক্ষা কৰোতা মানে সদায় বাবাৰ আৰ্শ্ববাদৰ চক্ৰচায়াত থাকোতা। আৰ্শ্ববাদৰ সদায় বৰ্ষা হৈ থাকে। জন্মতেই এই আৰ্শ্ববাদৰ বৰ্ষাৰ আৰম্ভণি হৈছে আৰু অন্তলৈ এই চক্ৰ চায়াৰ ভিতৰত সোণালী স্থূলৰূপী বৰ্ষা হৈ থাকিব। এই চক্ৰ চায়াৰ ভিতৰত চলি আছা, পালনা লৈ আছা আৰু অন্তলৈ চলি থাকিবা। সদা আৰ্শ্ববাদ লগত ৰাখা। এই চায়াতেই সদা আছা(দাদীৰ লগত) আৰম্ভণিৰ পৰাই অথক হোৱাৰ বৰদান আছে। সেইবাবে কৰিও অনুভৱ নকৰা, এইয়া বহুত ভাল। তথাপিও অব্যক্ত হোৱাৰ সময়ত দায়িত্বৰূপী মুকুটটো দিয়া হৈছে ন। এওঁক(দাদীক) সাকাৰৰ লগে লগে শিকাইছে আৰু তোমাক অব্যক্ত হোৱাৰ সময়ত চেকেণ্ডত শিকাইছে। দুইজনকে নিজৰ নিজৰ ভাগে শিকাইছে। এইয়াও ড্ৰামাৰ পাৰ্ট। আচ্ছা!

বিদায়ীৰ সময়ত ৰাতিপুৱা ৬:৩০ বজাত :- সংগম যুগৰ প্ৰতিটো পল সু-প্ৰভাত হয় কিয়নো সংগম যুগ পুৰাণাত্ৰাই অমৃতবেলা। চক্ৰৰ হিছাপত সংগমযুগ অমৃতবেলা হ'ল নহয়! গতিকে সংগমযুগৰ প্ৰতিটো ক্ষণ সু-প্ৰভাতেই হয়। গতিকে বাবাই আহেই শুভ-প্ৰভাত ক্ষণত, যাযো শুভ-প্ৰভাত ক্ষণত কিয়নো বাবা অহা মানেই ৰাতি সলনি হৈ অমৃতবেলা হোৱা। গতিকে আহেও অমৃতবেলাত আৰু যেতিয়া যায় তেতিয়া দিনৰ আৰম্ভণি হয় কিন্তু থাকে অমৃতবেলাত, দিন হ'লে

গুচি যায় আৰু তোমালোকে ৰাতিপুৱা অৰ্থাৎ সত্যযুগৰ দিন ব্ৰহ্মাৰ দিনত ,তাতেই ৰাজ্য কৰা ।বাবাতো ন্যাৰা হৈ যাব ন ।গতিকে পুৰণি দুনীয়াৰ হিচাপত সদায় সু-প্ৰভাতেই হয় ।সদায়েই শুভ হয় আৰু সদা শুভ থাকিব সেইবাবে শুভ ৰাতিপুৱা কোৱা,সুভ ৰাত্ৰি কোৱা ,শুভ দিন কোৱা ,সকলো শুভই শুভ ।গতিকে সকলোকে কলিযুগৰ হিচাপত সু-প্ৰভাত আৰু সংগম যুগ হিচাপত সু-প্ৰভাত মানে ডবল সু-প্ৰভাত । আচ্ছা ।

অব্যক্ত মহাবাক্য –স্মৰণক জ্বালা স্বৰূপ বনোৱা :-

বাবাৰ সমান পাপকাটেশ্বৰ পাপ হৰণ কৰোতা তেতিয়াই হ'ব পাৰা ,যেতিয়াই তোমালোকৰ স্মৰণ জ্বালা স্বৰূপ হ'ব ।এনেকুৱা স্মৰণেই তোমালোকৰ দিব্য দৰ্শনীয়মূৰ্তক প্ৰত্যক্ষ কৰাব ।ইয়াৰ বাবে কোনো সময়তেই সাধাৰণ স্মৰণ নহওক ।সদা জ্বালা স্বৰূপে ,শক্তি স্বৰূপে স্মৰণত থাকিবা ।স্নেহৰ লগত শক্তি স্ব-ৰূপ যুক্ত হওঁক ।বৰ্তমান সময় সংগঠিত ৰূপত জ্বালাস্বৰূপৰ আৱশ্যকতা আছে ।জ্বালাস্বৰূপ স্মৰণেই শক্তিশালী বায়ুমণ্ডল বনাব আৰু নিৰ্বল আত্মাসকলক শক্তিসম্পন্ন বনাব ।সকলো বিঘ্ন সহজ সমাপ্ত হৈ যাব আৰু পুৰণি দুনীয়াত বিনাশৰ জ্বালা উদ্গিৰণ হ'ব ।যিদৰে সূৰ্য্যই বিশ্বক পোহৰ আৰু অনেক বিনাশী প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি কৰায়।সেইদৰে তোমালোক সন্তান সকলেও নিজৰ মহান তপস্বী ৰূপৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি কৰোৱা। ইয়াৰ বাবে প্ৰথমতে জমাৰ খাতা বঢ়োৱা ।যিদৰে সূৰ্যৰ পোহৰ চাৰিওদিশে বিয়পি পৰে , সেইদৰে তোমালোকে মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমানৰ স্থিতিত যদি থকা তেতিয়া শক্তি বা বিশেষতাৰ ৰূপী পোহৰ চাৰিও দিশে বিয়পি পৰা অনুভৱ কৰিবা ।

জ্বালা স্বৰূপ হোৱাৰ সূৰ্য্য আৰু সহজ পুৰুষাৰ্থ –সদা এয়াই তাৰ লাগি থাকক যে এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে আৰু সকলোকে লৈ যাব লাগিব ।এই স্মৃতিৰ দ্বাৰাই স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱেই সৰ্ব সম্বন্ধ সৰ্ব প্ৰকৃতিৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম আৰ্থাৎ সাক্ষী হৈ যাবা ।সাক্ষী হ'লে সহজেই বাবাৰ লগৰী বা বাবাৰ সমান হৈ যাবা ।জ্বালা স্বৰূপ স্মৰণ অৰ্থাৎ লাইট হাউচ আৰু মাইট হাউচ স্থিতিক বুজি এই পুৰুষাৰ্থত লাগি থকা ।বিশেষ জ্ঞান-স্বৰূপৰ অনুভৱী হৈ শক্তিশালী হোৱা।যাৰ দ্বাৰা তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মা সকলৰ শুভ বৃত্তি বা কল্যাণৰ বৃত্তি আৰু বাতাবৰণৰ দ্বাৰা অনেক অতৃপ্ত ,ঠিকনা বিহীন ,চিঞৰি থকা আত্মা সকলক আনন্দ ,শান্তি আৰু শক্তিৰ অনুভূতি হ'ব ।যিদৰে কোনো বস্তু অগ্নিত দিয়াৰ পিছত তাৰ নাম ,ৰূপ ,গুণ সকলো বদলি যায় ।সেইদৰে বাবাৰ সৈতে স্মৰণৰ তথা লগনৰ অগ্নিত যেতিয়া পৰা তেতিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ যোৱা ।মনুষ্যৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈ যোৱা ,পিছত ব্ৰাহ্মণৰ পৰা ফৰিস্তা, ফৰিস্তাৰ পৰা দেৱতা হৈ যোৱা ।যিদৰে কেচাঁ মাটিক সাচঁত দি জুইত দিলে ইটা তৈয়াৰ হৈ যায় ,এইদৰে এয়াও পৰিৱৰ্তন হৈ যায় ।সেইবাবে এইধৰণৰ স্মৰণকে জ্বালা ৰূপ কোৱা হয় ।সেৱাধাৰী হোৱা ,স্নেহী হোৱা, একবল এক ভৰসা যুক্ত হোৱা ,এয়াটো সকলো ঠিক আছে , কিন্তু মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমানৰ স্থিতি অৰ্থাৎ লাইট-মাইট হাউচৰ স্থিতি, মঞ্চত আহি গ'লে ,স্মৃতি জ্বালা ৰূপ হৈ গ'লে তেতিয়া সকলোৱে তোমালোকৰ আগত চ'গা পোকৰ দৰে চক্ৰ লগাব আহিব ।জ্বালা স্বৰূপ স্মৰণৰ বাবে মন আৰু বুদ্ধি , দুয়োটিৰে প্ৰথমতেটো শক্তিশালী ব্ৰেক লাগে আৰু ঘূৰোৱাৰো শক্তি লাগে ।ইয়াৰ দ্বাৰা বুদ্ধিৰ শক্তিক কোনো শক্তিয়েই অব্যবহাৰত খৰচ নহৈ জমা হ'ব ।যিমানহে জমা হ'ব সিমানহে বিচাৰ কৰি চোৱা শক্তি ,নিৰ্ণয় কৰাৰ শক্তি বাঢ়িব ।ইয়াৰ বাবে এতিয়া সংকল্পৰ বিস্তাৰক বন্ধ কৰি আগবাঢ়ি যোৱা অৰ্থাৎ সামৰি লোৱা শক্তি ধাৰণ কৰা ।কোনো কাৰ্য্য কৰোঁতে বা কথা কওঁতে মাজে মাজে সংকল্পৰ ট্ৰেফিকক ষ্টপ(বন্ধ) কৰা ।এক মিনিটৰ বাবে হ'লেও মনৰ সংকল্পক, দৰকাৰ হ'লে শৰীৰৰ দ্বাৰা কাৰ্য্য কৰি থকাৰ সময়তো মাজতে বৈ হ'লেও এয়া অনুশীলন কৰা তেতিয়া বিন্দুৰূপী শক্তিশালী স্থিতিত স্থিৰ হ'ব পাৰিবা ।যিদৰে অব্যক্ত স্থিতিত স্থিত থাকি কাৰ্য্যকৰাৰ বাবে সৰল হৈ গৈ আছে সেইদৰে এই বিন্দুৰূপী স্থিতিত সহজ হৈ যাব ।যিদৰে কোনো জীৱাণু ধ্বংস কৰিবৰ বাবে ডাক্তসকলে বিজুলীৰ ৰেজ (পোহৰ তৰংগ)দিয়ে ।সেইদৰে স্মৰণৰ শক্তিশালী পোহৰে এক চেকেণ্ডতে অনেক বিকৰ্মৰূপী জীৱাণুক ভস্ম কৰি দিয়ে ।বিকৰ্ম ভস্ম হৈ গ'লে নিজক পাতল আৰু শক্তিশালী অনুভৱ কৰিবা ।নিৰন্তৰ সহযোগীতো হোৱা ।কেৱল এই ধৰণৰ

স্মৰণৰ স্থিতিক মাজে মাজে শক্তিশালী বনাবৰ বাবে জাগৰণৰূপী বল ভৰাই যোৱা । পৱিত্ৰতাৰ ধাৰণা যেতিয়া সম্পূৰ্ণ ৰূপত হ'ব তেতিয়া তোমালোকৰ শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰূপী শক্তিয়ে লগনৰূপী অগ্নি প্ৰজ্বলিত কৰিব , সেই অগ্নিত সকলো জাবৰ-জোখৰ ভস্ম হৈ যাব । পৰিণাম স্বৰূপে যি ভাবিবা সেইয়ে হ'ব, বিহংগমাৰ্গৰ সেৱা স্বতঃ হৈ যাব । যিদৰে দেৱী সকলৰ স্মৃতি হিচাপে দেখুৱায় যে জ্বালা ৰূপত অসুৰক ভস্ম কৰি দিয়ে । অসুৰ নহয় কিন্তু আসুৰী শক্তিক নিশেষ কৰি দিছে। এয়া এইয়া এতিয়াৰ স্মৃতি। এতিয়া জ্বালামূখী হৈ আসুৰী সংস্কাৰ আসুৰী স্বভাৱ সকলো ভস্ম কৰা । প্ৰকৃতি আৰু আত্মাসকলৰ ভিতৰত যি তমোগুণ আছে তাক ভস্মকৰ্তা হোৱা । বহুত ডাঙৰ কাম , খৰতকীয়াকৈ কৰিলেহে পূৰা হ'ব । যিকোনো হিচাপ এই জনমৰেই হওঁক , পিছৰ জনমৰেই হওঁক লগনৰ অগ্নীৰূপী স্থিতিৰ অবিহনে ভস্ম নহ'ব । সদা অগ্নিস্বৰূপ স্থিতি অৰ্থাৎ জ্বালাৰূপী শক্তিশালী স্মৰণ , বিজ্ঞৰূপ , লাইট হাউচ, মাইট হাউচ স্থিতিতহে পুৰণি হিচাপ-কিতাপ ভস্ম হৈ যাব আৰু নিজকে ডাবল লাইট অনুভৱ কৰিবা । শক্তিশালী জ্বালা স্বৰূপৰ স্মৰণ তেতিয়া থাকিব যেতিয়া স্মৰণৰূপী তাঁৰ সদা সংযোগ হৈ থাকিব । যদি বাৰে বাৰে সংযোগ বিচিন্ন হয় , তেতিয়া তাক সংযোগ কৰিবলৈ সময় লাগে , কষ্টও হয় আৰু শক্তিশালী স্মৰণৰ বাদে কমযোৰ হৈ যোৱা । স্মৰণক শক্তিশালী কৰাৰ বাবে বিস্তাৰত গ'লেও সাৰ স্বৰূপ স্থিতিৰ অভ্যাস কম হ'ব নালাগে, বিস্তাৰত সাৰক পাহৰি নাযাবা । খোৱা-বোৱা কৰা , সেৱা কৰা , কিন্তু অনাসক্ত বৃত্তিক পাহৰি নাযাবা । সাধনা অৰ্থাৎ শক্তিশালী স্মৰণ । নিৰন্তৰ বাবাৰ লগত আন্তৰিক সম্বন্ধ । সাধনা ইয়াকে কোৱা নাযায় যে কেৱল যোগত বহি যাবা কিন্তু যিদৰে শৰীৰৰ দ্বাৰা বহা সেইদৰে , অন্তৰ, মন , বুদ্ধি এক বাবাৰ লগত বহি যাওঁক । এনেকুৱা একাগ্ৰতাইহে জ্বালাক প্ৰজ্বলিত কৰিব । স্মৰণৰ যাত্ৰা সহজো হওঁক আৰু শক্তিশালীও হওঁক, শক্তিশালী স্মৰণে একে সময়তে ডাবল অনুভৱ কৰায় । এফালে স্মৰণে অগ্নিৰূপ ধাৰণ কৰি ভস্মকৰাৰ কাম কৰে , পৰিৱৰ্তন কৰাৰ কাম কৰে আৰু আনফালে সুখ আৰু পাতলৰ অনুভৱ কৰায় । এনেকুৱা বিধিপূৰ্বক স্মৰণতে যথার্থ আৰু শক্তিশালী স্মৰণ বুলি কোৱা হয় ।

বৰদান :- স্নেহৰূপী লিফটৰ দ্বাৰা উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰোঁতা, অবিনাশী স্নেহী হোৱা ।

কষ্টৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ বাবাৰ স্নেহী হোৱা । এই অবিনাশী স্নেহে অবিনাশী লিফট হৈ উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰায় । কিন্তু স্নেহত যদি আলস্যতা আছে তেতিয়া বাবাৰ পৰা কাৰেণ্ট নোপোৱা আৰু লিফটে কাম নকৰে । যিদৰে লাইট বন্ধ হওঁতে , সংযোগ বিচিন্ন হ'লে লিফটৰ দ্বাৰা সুখৰ অনুভূতি কৰিব নোৱাৰি , এনেদৰে স্নেহ কম হোৱাৰ ফলত কষ্টৰ অনুভৱ হয় , সেইবাবে অবিনাশী স্নেহী হোৱা ।

শ্লোগান :- শুভ সংকল্প আৰু দিব্য বুদ্ধিৰ যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা তিব্ৰগতিৰ উৰণ ভৰাই থাকা ।

!!ওম্ শান্তি!!
